

eftertragede Navnkundighed?» sagde han til sig selv i Fortsættelse af en Tankegang, der havde beskæftiget ham under den sidste Del af Spaserturen. »Hvad betyder i Grunden det hele, naar en saadan Stymper af en Avissskriver kan opnaa medborgerlig Anseelse og næsten fyrstelig Magt... og det bare paa et net Dukkeansigt i Forening med tilstrækkelig Skamløshed til som en Luftblære at lade sig bære oppe af Tidsstrømningen?»

Pers Ansigt havde igen faaet det mørke og vilde Udtryk, som det havde haft hele Tiden ved Middagsbordet. Det stærke Skær fra Lysekronerne skar ham ogsaa i Øjnene. Overgangen fra Landevejens Aftenstilhed til den bølgende og brusende Selskabsvrimmel fortumlede ham i det hele. Han havde en Fornemmelse af at være kommen ind i en stønnende Kraftmaskine. Og idet han saae sig omkring i Stuerne med de mange blussende Ansigter og Damernes febrilsk arbejdende Vifter, tænkte han paa, at der nok ogsaa var »fyret godt under« for at vedligeholde det unaturlige Højtryk.

Da han naaede hen til Salen, blev han et Øjeblik staaende i Døren for at se paa Dansen. Den var bleven meget livlig paa det sidste. Ogsaa flere af de ældre havde nu faaet Lyst til at røre Benene. Gulvet var stadig overfyldt af dansende.

Per blev pludselig ganske varm om Hjertet ved midt i denne Hurlumhej at faa Øje paa Jakobe, som sad derovre ved den modsatte Væg